Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
YVES BOT
6 päivänä syyskuuta 2018 [1]

Asia C-514/17

Ministère public
vastaan
Marin-Simion Sut

(Ennakkoratkaisupyyntö – Cour d'appel de Liège (Liègen ylioikeus, Belgia))

Ennakkoratkaisupyyntö – Oikeudellinen yhteistyö rikosasioissa – Vastavuoroisen tunnustamisen periaate – Puitepäätös 2002/584/YOS – Eurooppalainen pidätysmääräys ja jäsenvaltioiden väliset luovuttamismenettelyt – 4 artiklan 6 alakohta – Eurooppalaisen pidätysmääräyksen harkinnanvarainen kieltäytymisperuste – Soveltaminen – Vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen määräämiseen pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa johtanut rikos, josta voidaan täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa määrätä rangaistukseksi vain sakkoa – 2 artiklan 4 kohta – Kaksoisrangaistavuutta koskevan edellytyksen ulottuvuus – Puitepäätös 2008/909/YOS – 8 artiklan 3 kohta – Rangaistuksen mukauttaminen

I Johdanto

1. Voiko eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa käsittelevä tuomioistuin vedota puitepäätöksen 2002/584/YOS [2] 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitettuun harkinnanvaraiseen kieltäytymisperusteeseen, jos eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena olevasta rikoksesta on määrätty pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus, vaikka täytäntöönpanosta vastaavan jäsenvaltion lainsäädännön mukaan kyseisestä rikoksesta voidaan määrätä rangaistukseksi vain sakkoa?

2. Lähinnä tämä on se kysymys, jonka cour d'appel de Liège (Liègen ylioikeus, Belgia) esittää Romanian viranomaisten Belgiassa asuvasta Romanian kansalaisesta Marin-Simion Sutista 26.8.2011 eli yli seitsemän vuotta sitten ajo-oikeudetta ajamisen perusteella määrätyn yhden vuoden ja kahden kuukauden vapausrangaistuksen täytäntöönpanemiseksi antaman eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa koskevassa asiassa.

3. Puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan mukaan täytäntöönpanojäsenvaltion oikeusviranomainen voi kieltäytyä panemasta täytäntöön eurooppalaista pidätysmääräystä, joka on annettu vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöönpanoa varten, kun etsitty henkilö oleskelee täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa, on sen kansalainen tai asuu siellä vakinaisesti ja kun tämä valtio sitoutuu panemaan tämän rangaistuksen itse täytäntöön kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti.

1 Alkuperäinen kieli: ranska.

2 Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehty neuvoston puitepäätös (EYVL 2002, L 190, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 26.2.2009 tehdyllä neuvoston puitepäätöksellä 2009/299/YOS (EUVL 2009, L 81, s. 24; jäljempänä puitepäätös 2002/584).

4. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tämän säännöksen tarkoituksena on mahdollistaa se, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi sille myönnetyn harkintavallan puitteissa arvioida, missä määrin rangaistuksen täytäntöönpano täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa voi parantaa etsityn henkilön mahdollisuuksia sopeutua uudelleen yhteiskuntaan hänelle tuomitun rangaistuksen päättyessä. [3]

5. Nyt käsiteltävässä asiassa on kiistatonta, että asianomainen ei suostunut luovuttamiseensa ja ilmoitti haluavansa suorittaa rangaistuksensa Belgiassa. Ennakkoratkaisupyynnössään cour d'appel de Liège toteaa, että Sutilla on siteitä Belgiaan, minkä vuoksi rangaistuksen täytäntöönpano Belgiassa voi hänen konkreettisen tilanteensa huomioon ottaen parantaa hänen mahdollisuuksiaan sopeutua uudelleen yhteiskuntaan.

6. Cour d'appel de Liège joutuu kuitenkin käsittelemään sitä, että rikoksesta, josta Sut on tuomittu vapausrangaistukseen Romaniassa, määrätään 16.3.1968 annetun tieliikennelain [4] (loi relative à la police de la circulation routière), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasian tosiseikkoihin, 30 §:n 1 momentin mukaan rangaistukseksi sakkoa.

7. Cour d'appel de Liègelle esittämässään syytekirjelmässä Belgian yleinen syyttäjä katsoo, että pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta vastaavalla oikeusviranomaisella ei ole tällöin mahdollisuutta vedota puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitettuun harkinnanvaraiseen kieltäytymisperusteeseen, koska puitepäätöksen 2008/909/YOS [5] 8 artiklan 3 kohdan mukaan täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen ei voi muuntaa pidätysmääräyksen antaneen oikeusviranomaisen määräämää vankeusrangaistusta taloudelliseksi rangaistukseksi. Näissä olosuhteissa syyttäjä katsoo, ettei täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi siten sitoutua panemaan Belgian lainsäädännön mukaisesti täytäntöön rangaistusta, johon Sut on tuomittu Romaniassa.

8. Cour d'appel de Liège, joka pohtii syyttäjän syytekirjelmässään esittämää unionin lainsäädännön tulkintaa, on näin ollen päättänyt lykätä ratkaistavanaan olevan asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Voidaanko puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohtaa tulkita siten, ettei sitä voida soveltaa tekoihin, joista pidätysmääräyksen antaneen valtion tuomioistuin on määrännyt vapausrangaistuksen, jos samoista teoista rangaistaan täytäntöönpanosta vastaavassa valtiossa ainoastaan sakolla, kun tämä täytäntöönpanosta vastaavan valtion kansallisen lainsäädännön mukaan tarkoittaa sitä, ettei vapausrangaistusta voida panna siellä täytäntöön, jolloin tuomitun henkilön mahdollisuudet sopeutua uudelleen täytäntöönpanosta vastaavan valtion yhteiskuntaan ja hänen perhesiteensä sekä sosiaaliset, taloudelliset ja muut siteensä sinne heikentyvät?”

9. Unionin tuomioistuimelle esittämissään huomautuksissa Belgian hallitus tukee syyttäjän näkökantaa, koska se katsoo, ettei täytäntöönpanosta vastaavalla oikeusviranomaisella ole tosiasiallisesti mahdollisuutta vedota puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitettuun harkinnanvaraiseen kieltäytymisperusteeseen, koska puitepäätöksen 2008/909 8 artiklan 3 kohdan mukaan se ei voi muuntaa Judecătoria Carein (Carein ensimmäisen asteen tuomioistuin, Romania) määräämää vankeusrangaistusta taloudelliseksi rangaistukseksi.

3 Ks. tuomio 17.7.2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, 45 kohta); tuomio 6.10.2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, 62 ja 67 kohta); tuomio 21.10.2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, 52 kohta); tuomio 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, 32 kohta) ja tuomio 29.6.2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, 21 kohta).

4 Moniteur belge, 27.3.1968, s. 3146; jäljempänä tieliikennelaki.

5 Vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta rikosasioissa annettuihin tuomioihin, joissa määrätään vapausrangaistus tai vapauden menetyksen käsittävä toimenpide, niiden täytäntöön panemiseksi Euroopan unionissa 27.11.2008 annettu neuvoston puitepäätös (EUVL 2008, L 327, s. 27), sellaisena kuin se on muutettuna puitepäätöksellä 2009/299 (jäljempänä puitepäätös 2008/909).

10. Itse asiassa Belgian hallituksen päättelyn, sellaisena kuin olen sen ymmärtänyt, mukaan vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltaminen edellyttää, että rikoksesta, jonka vuoksi siihen vedotaan, määrätään joko samanlaiset tai ainakin samankaltaiset rangaistukset pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion ja täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännössä. Belgialaisella tuomioistuimella olisi tällöin kaksi ongelmaa, joista ensimmäinen liittyy liikennerikkomuksista määrättäviä seuraamuksia koskeviin kansallisten lainsäädäntöjen välisiin eroihin ja toinen siihen, ettei ”romanialaista” vapausrangaistusta voida muuntaa ”belgialaiseksi” sakkorangaistukseksi.

11. Nyt käsiteltävä ennakkoratkaisupyyntö tarjoaa unionin tuomioistuimelle siten tilaisuuden täsmentää puitepäätöksellä 2002/584 konkretisoidun vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen merkitystä. Pyyntö antaa sille myös tilaisuuden 17.7.2008 annetun tuomion Kozłowski,[6] 6.10.2009 annetun tuomion Wolzenburg,[7] 11.1.2017 annetun tuomion Grundza[8] ja 29.6.2017 annetun tuomion Popławski[9] mukaisesti selventää edelleen edellytyksiä, joiden mukaisesti eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa käsittelevä tuomioistuin voi vedota puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitettuun harkinnanvaraiseen kieltäytymisperusteeseen, ja tapaa, jolla kyseisessä puitepäätöksessä vahvistettu eurooppalaista pidätysmääräystä koskeva mekanismi on syytä sovittaa yhteen puitepäätöksessä 2008/909 säädettyjen sääntöjen ja periaatteiden kanssa.

12. Selitän tässä ratkaisuehdotuksessa syyt, joiden vuoksi en ole samaa mieltä Belgian hallituksen esillä olevassa asiassa ilmaisemasta näkemyksestä.

13. Ehdotan, että unionin tuomioistuin toteaa, että kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena olevasta rikoksesta on määrätty pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus, puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen tarkistaa ja vaatii, että – jotta kyseisessä säännöksessä mainittua harkinnanvaraista kieltäytymisperustetta voitaisiin soveltaa – rangaistavista teoista määrätään vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus myös täytäntöönpanosta vastaavassa valtiossa.

II Asiaa koskevat unionin oikeussäännöt

A Puitepäätös 2002/584

14. Puitepäätöksen 2002/584 tarkoituksena on poistaa jäsenvaltioiden väliltä erilaisissa sopimuksissa, joissa nämä jäsenvaltiot ovat osapuolina, määrätty muodollinen luovuttamismenettely ja korvata se oikeusviranomaisten välisillä luovuttamisjärjestelyillä.[10] Se perustuu rikostuomioiden vastavuoroisen tunnustamisen periaatteeseen, joka on oikeudellisen yhteistyön ”kulmakivi”,[11] sekä jäsenvaltioiden väliseen ”vankkaan luottamukseen”.[12]

6 C-66/08, EU:C:2008:437.

7 C-123/08, EU:C:2009:616.

8 C-289/15, EU:C:2017:4.

9 C-579/15, EU:C:2017:503.

10 Ks. puitepäätöksen johdanto-osan ensimmäinen ja viides perustelukappale.

11 Ks. puitepäätöksen johdanto-osan kuudes perustelukappale.

12 Ks. puitepäätöksen 2002/584 johdanto-osan kymmenes perustelukappale.

15. Puitepäätöksen 2002/584 1 artiklan otsikkona on ”Eurooppalaisen pidätysmääräyksen määritelmä ja velvollisuus panna se täytäntöön”. Siinä säädetään seuraavaa:

”1. Eurooppalaisella pidätysmääräyksellä tarkoitetaan oikeudellista päätöstä, jonka jäsenvaltio on antanut etsityn henkilön kiinni ottamiseksi ja luovuttamiseksi toisen jäsenvaltion toimesta syytetoimenpiteitä tai vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen tai turvaamistoimenpiteen täytäntöönpanemista varten.

2. Jäsenvaltiot panevat eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöön vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen perusteella ja tämän puitepäätöksen määräysten mukaisesti.

– – ”

16. Kun eurooppalainen pidätysmääräys annetaan vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen tai toimenpiteen panemiseksi täytäntöön, kyseessä on oltava puitepäätöksen 2002/584 2 artiklan 1 kohdan mukaisesti seuraamus, jonka kesto on vähintään neljä kuukautta.

17. Kyseisen 2 artiklan 2 kohdassa on myös luettelo 32 rikoksesta, joiden osalta on niin, että jos niistä voi pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa seurata vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus, jonka enimmäisaika on vähintään kolme vuotta, eurooppalainen pidätysmääräys on pantava täytäntöön, vaikka kyseiset teot eivät olisi rangaistavia täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa.

18. Muiden rikosten osalta täytäntöönpanosta vastaava jäsenvaltio voi asettaa eurooppalaisessa pidätysmääräyksessä tarkoitetun henkilön luovuttamisen edellytykseksi tekojen kaksoisrangaistavuuden. Mainitun puitepäätöksen 2 artiklan 4 kohdassa säädetäänkin seuraavaa:

”Muiden kuin 2 kohtaan sisältyvien rikosten osalta luovuttamisen edellytykseksi voidaan asettaa se, että eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena olevat teot ovat täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön mukaan rikoksia niiden rikostunnusmerkistöstä tai luokittelusta riippumatta.”

19. Puitepäätöksen 2002/584 3 artikla koskee eurooppalaisen pidätysmääräyksen ehdottomia kieltäytymisperusteita ja 4 artikla harkinnanvaraisia kieltäytymisperusteita.

20. Puitepäätöksen 4 artiklan 6 alakohdassa säädetään siten seuraavaa:

”Täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi kieltäytyä panemasta eurooppalaista pidätysmääräystä täytäntöön:

– –

6) jos eurooppalainen pidätysmääräys on annettu vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen tai turvaamistoimenpiteen täytäntöönpanoa varten, kun etsitty henkilö oleskelee täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa, on sen kansalainen tai asuu siellä vakinaisesti, ja tämä valtio sitoutuu panemaan tämän rangaistuksen tai toimenpiteen itse täytäntöön kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti.”

B Puitepäätös 2008/909

21. Puitepäätöksen 2002/584 jälkeen annetulla puitepäätöksellä 2008/909 pyritään panemaan täytäntöön SEUT 82 artiklan 1 kohdassa, jolla on korvattu SEU 31 artikla, jonka nojalla kyseinen puitepäätös on annettu, vahvistettu periaate, joka koskee tuomioistuinten tuomioiden ja oikeusviranomaisten päätösten vastavuoroista tunnustamista rikosoikeuden alalla.[13] Puitepäätöksen 3 artiklan mukaan sillä pyritään varmistamaan tuomioiden, joilla määrätään vapausrangaistus, tunnustaminen ja täytäntöönpano muussa jäsenvaltiossa kuin tuomion antaneessa valtiossa, ja tällä on tarkoitus helpottaa tuomitun sosiaalista kuntoutusta.[14]

22. Puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan, jonka otsikko on ”Kaksoisrangaistavuus”, 1 kohdassa luetellaan 32 rikosta, joiden osalta on niin, että jos niistä voi pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa seurata vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus, jonka enimmäisaika on vähintään kolme vuotta, täytäntöönpanevan jäsenvaltion on tunnustettava tuomio ja pantava se täytäntöön ilman, että teon kaksoisrangaistavuus tutkitaan.

23. Muiden rikosten osalta kyseisen puitepäätöksen 7 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Muiden kuin 1 kohdassa mainittujen rikosten osalta täytäntöönpanovaltio voi asettaa tuomion tunnustamisen ja rangaistuksen täytäntöönpanon edellytykseksi, että tuomio liittyy tekoihin, jotka myös täytäntöönpanovaltion lainsäädännön mukaisesti katsotaan rikoksiksi niiden tunnusmerkistöstä tai kuvauksesta riippumatta.”

24. Puitepäätöksen 2008/909 8 artiklan, jonka otsikko on ”Tuomion tunnustaminen ja rangaistuksen täytäntöönpano”, sanamuoto on seuraava:

”1. Täytäntöönpanovaltion toimivaltaisen viranomaisen on tunnustettava – – lähetetty tuomio ja toteutettava viipymättä kaikki tarvittavat toimenpiteet rangaistuksen täytäntöönpanemiseksi, jollei se päätä vedota johonkin 9 artiklassa säädettyyn perusteeseen kieltäytyä tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta.

– –

3. Jos rangaistus ei ole luonteeltaan täytäntöönpanovaltion lainsäädännön mukainen, täytäntöönpanovaltion toimivaltainen viranomainen voi mukauttaa rangaistusta täytäntöönpanovaltion omassa lainsäädännössä samankaltaisista rikoksista säädettyyn rangaistukseen tai toimenpiteeseen. Tällaisen rangaistuksen tai toimenpiteen on mahdollisimman pitkälti vastattava tuomion antaneessa valtiossa määrättyä rangaistusta, minkä vuoksi rangaistusta ei voida muuntaa taloudelliseksi rangaistukseksi.”

25. Puitepäätöksen 2008/909 25 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tämän puitepäätöksen säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin, sikäli kuin ne ovat [puitepäätöksen 2002/584] säännösten mukaisia, rangaistusten täytäntöönpanoon tapauksissa, joissa jäsenvaltio sitoutuu panemaan rangaistuksen täytäntöön mainitun [puitepäätöksen] 4 artiklan 6 [ala]kohdan mukaisesti.”

13 Ks. puitepäätöksen 2008/909 johdanto-osan ensimmäinen, toinen ja viides perustelukappale.

14 Ks. kyseisen puitepäätöksen johdanto-osan yhdeksäs perustelukappale ja 3 artiklan 1 kohta.

III Alustavat huomautukset

26. Ennen cour d'appel de Liègen esittämän ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelua on syytä esittää Belgian lainsäätäjän hyvin äskettäin tekemää muutosta säännöksiin, joilla määrätään seuraamuksia tieliikennerikkomuksista, koskeva alustava huomautus.

27. Liikenneturvallisuuden parantamisesta 6.3.2018 annetulla lailla[15] muutettiin nimittäin perustavanlaatuisesti tieliikennelain säännöksiä tiukentamalla kyseisistä rikkomisista määrättäviä seuraamuksia. Liikenneturvallisuuden parantamisesta annetun lain 7 §:n mukaan tieliikennelain 30 §:n 1 momentissa säädetään nyt, että se, joka kuljettaa moottoriajoneuvoa ilman vaadittua ajo-oikeutta, tuomitaan vähintään kahdeksan päivän ja enintään kahden vuoden vankeusrangaistukseen ja 200–2 000 euron sakkorangaistukseen tai vain toiseen näistä rangaistuksista.

28. Näin ollen vaikuttaa siltä, että tällä hetkellä eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena olevasta rikoksesta määrätään pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa ja täytäntöönpanojäsenvaltiossa luonteeltaan samanlainen rangaistus eli vapausrangaistus, mikä merkitsee sitä, että oikeudellinen este, jonka Belgian viranomaiset esittävät olevan Sutille Romaniassa määrätyn rangaistuksen täytäntöönpanolle Belgiassa, vaikuttaa nyt olevan kokonaan poistettu.

29. Koska cour d'appel de Liège ei kuitenkaan ole peruuttanut ennakkoratkaisupyyntöään kyseisen lainmuutoksen jälkeen, ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa siihen.

IV Arviointi asiasta

30. Kysymyksellään ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin tiedustelee unionin tuomioistuimelta lähinnä, onko pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa vapausrangaistuksen täytäntöönpano täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa voi parantaa etsityn henkilön mahdollisuuksia sopeutua uudelleen yhteiskuntaan, puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohtaa tulkittava siten, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen ei voi vedota kyseisessä säännöksessä tarkoitettuun harkinnanvaraiseen kieltäytymisperusteeseen ja sen on näin ollen pantava eurooppalainen pidätysmääräys täytäntöön, jos teoista, joiden vuoksi kyseinen rangaistus on määrätty pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa, rangaistaan täytäntöönpanosta vastaavassa valtiossa ainoastaan sakolla.

31. Ennen tämän kysymyksen tarkastelua on syytä muistuttaa eräästä keskeisestä asiasta, joka liittyy cour d'appel de Liègen ennakkoratkaisupyyntöpäätöksessään tarkoittaman kahden puitepäätöksen, toisin sanoen yhtäältä puitepäätöksen 2002/584, jossa vahvistetaan eurooppalaista pidätysmääräystä koskevat järjestelyt, ja toisaalta puitepäätöksen 2008/909, jonka tarkoituksena on edistää vapausrangaistusten täytäntöönpanoa jäsenvaltiossa, jossa täytäntöönpano parantaa tuomitun henkilön sopeutumista uudelleen yhteiskuntaan, yhteensovittamiseen.

32. On totta, että puitepäätöksen 2008/909 25 artiklan mukaan puitepäätöksen säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin rangaistusten täytäntöönpanoon tapauksissa, joissa jäsenvaltio sitoutuu panemaan rangaistuksen täytäntöön puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan mukaisesti ja sikäli kuin ne ovat kyseisen puitepäätöksen säännösten mukaisia.

33. Unionin lainsäätäjän tarkoittaman puitepäätöksen 2002/584 ja puitepäätöksen 2008/909 välisen yhteensovittamisen tavoitteena on myötävaikuttaa sen varmistamiseen, että rangaistuksia koskevien sääntöjen yleinen periaate toteutuu, toisin sanoen, että varmistetaan tuomitun sosiaalinen kuntoutus määräämällä yksilökohtaisia rangaistuksia, mikä on näille kahdelle puitepäätökselle yhteinen ratkaiseva näkökulma.

15 Moniteur belge 15.3.2018, s. 23236.

34. Belgian hallitus on kuitenkin tehnyt tulkintaa koskevan virheen vetoamalla puitepäätöksen 2008/909 8 artiklan 3 kohdan säännöksiin rajoittaakseen puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan vaikutusta.

35. Belgian hallitus ei nimittäin ole ottanut huomioon sitä, että puitepäätöksen 2008/909 mukaan puitepäätöksen 2002/584 soveltaminen on ensisijaista suhteessa ensin mainittuun puitepäätökseen, jonka 25 artiklassa ensisijaisuudesta nimenomaisesti säädetään.

36. Unionin lainsäätäjä on näin ollen selvästi ilmaissut halukkuutensa siihen, ettei puitepäätöksessä 2002/584 vahvistettujen eurooppalaista pidätysmääräystä koskevien järjestelyjen henkeä ja voimaa heikennetä; tämän se on tehnyt täsmentämällä puitepäätöksen 2008/909 25 artiklassa, että ”[puitepäätöksen 2008/909] säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin, *sikäli kuin ne ovat* [*puitepäätöksen 2002/584] säännösten mukaisia*, *– – sanotun kuitenkaan rajoittamatta [puitepäätöksen 2002/584] soveltamista*”. [16]

37. Lisäksi on todettava, että Belgian hallitus ei ota huomioon näiden kahden säädöksen hyvin erilaisia soveltamisaloja.

38. Puitepäätöksen 2002/584 tarkoituksena on henkilön, joka on asetettu syytteeseen tai tuomittu ja joka on pakosalla tai jonka olinpaikka on tuntematon ja jonka pelätään yrittävän välttää tekojensa seuraukset, siirto pakkokeinoin jäsenvaltiosta toiseen. Puitepäätöksellä 2002/584 pyritään näin ollen välttämään se, että henkilö jää rangaistuksetta maantieteellisen etäisyyden vuoksi.

39. Puitepäätöksessä 2008/909 puolestaan ei ole keskeisenä näkökulmana se, että oletettu rikoksentekijä on paennut ja että tämän vuoksi hänelle on järjestettävä pakkosiirto. Puitepäätöksen tarkoituksena on saada aikaan oikeudellisten päätösten yhdenmukaistettu täytäntöönpanojärjestelmä vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvalla alueella, jotta varmistetaan tuomioiden perinteinen – jäsenvaltioissa käytössä oleva – täytäntöönpanotapa, joka helpottaa näin tuomitun sosiaalista kuntoutusta. Puitepäätös 2008/909 merkitsee itse asiassa kansallisten tuomioistuinten päivittäisten käytänteiden laajentamista koskemaan tätä yhtenäistä aluetta. Kussakin jäsenvaltiossa rangaistuksen täytäntöönpanosta vastaava tuomari ottaa huomioon tuomitun henkilön persoonallisuuden, hänen perhetilanteensa, ammatillisen tilanteensa ja asuinpaikkansa hänen vankeuspaikkansa määrittämiseksi ja välttääkseen se, että vangitsemisesta sinänsä tulee hänen sosiaalista eristyneisyyttään pahentava tekijä. Näin ollen Brestin kaupungin (Ranska) oikeusviranomaisten tuomitsema mutta Strasbourgin kaupungissa (Ranska) asuva henkilö suorittaa rangaistuksensa Strasbourgin lähellä sijaitsevassa vankilassa. Antamalla puitepäätöksen 2008/909 unionin lainsäätäjä on varmistanut, että sama pätee myös esimerkiksi Frankfurt-am-Mainin kaupungissa (Saksa) asuvaan henkilöön.

40. Puitepäätöksellä 2008/909 pyritään näin ollen helpottamaan vapausrangaistukseen jäsenvaltiossa tuomitun sosiaalista kuntoutusta antamalla hänelle mahdollisuus suorittaa rangaistuksensa tai sen jäljellä oleva osa siinä sosiaalisessa ympäristössä, josta hän on lähtöisin, toisin sanoen jonkin toisen jäsenvaltion alueella. Näin ollen täytäntöönpanojäsenvaltion on pantava pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion antama tuomio täytäntöön samalla tavalla kuin se on perinteisesti pannut täytäntöön omat tuomionsa, toisin sanoen varmistamalla, että kaikki kyseisen rangaistuksen täytäntöönpano- ja järjestämistoimenpiteet määrätään yksilökohtaisesti. [17]

16 Kursivointi tässä.

17 Olisi täysin virheellistä kuvitella, että jonkin toisen jäsenvaltion tuomioistuimen määräämän vapausrangaistuksen täytäntöönpano edellyttäisi kaikissa näissä jäsenvaltioissa kansallisen pidätysmääräyksen antamista.

41. Seuraavaksi on tarkasteltava niiden perusperiaatteiden, joihin perussopimuksissa määrätty rikosasioissa tehtävä oikeudellinen yhteistyö perustuu, mutta myös puitepäätöksen 2002/584 asiaa koskevien säännösten valossa kysymystä siitä, voiko Belgian toimivaltainen viranomainen panna täytäntöön Judecătoria Carein määräämän Sutia koskevan vapausrangaistuksen.

42. Jäljempänä esittämistäni syistä katson, että Belgian hallituksen näkemys on vastoin puitepäätöstä 2002/584, koska siinä ei noudateta käsitteen ”vastavuoroinen tunnustaminen” määritelmää ja koska se tarkoittaa palaamista perinteiseen luovuttamismenettelyyn, jonka unionin lainsäätäjä on kuitenkin halunnut perustellusti ja nimenomaisesti poistaa jäsenvaltioiden väliltä, rinnastettavissa olevaan järjestelmään.

A Vastavuoroinen tunnustaminen

43. Eurooppalaisen rikosoikeudellisen alueen oikeudellinen yhteistyö perustuu vastavuoroisen tunnustamisen periaatteeseen, kuten SEUT 82 artiklan 1 kohdasta selvästi ilmenee. Tämä periaate on kyseisen yhteistyön kulmakivi,[18] ja sillä on unionin tuomioistuimen mukaan unionin oikeudessa ”perustavanlaatuinen merkitys”, koska sen – ja sen perustana olevan keskinäisen luottamuksen periaatteen – avulla voidaan luoda ja pitää yllä alue, jolla ei ole sisäisiä rajoja.[19]

44. Jos oikeusviranomainen on tehnyt ratkaisun sen valtion lainsäädännön mukaisesti, johon se kuuluu, ratkaisulla on vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen mukaan täysi ja välitön vaikutus koko unionissa, joten minkä tahansa muun jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on avustettava sen täytäntöönpanossa samalla tavoin kuin jos se olisi niiden oman valtion oikeusviranomaisten päätös.[20]

45. Tästä seuraa, että jos jäsenvaltion oikeusviranomainen sitoutuu varmistamaan toisen jäsenvaltion tuomioistuimen määräämän rangaistuksen täytäntöönpanon, tämän oikeusviranomaisen on vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen mukaisesti varmistettava kyseisen rangaistuksen, sellaisena kuin tämä tuomioistuin on sen antanut, täytäntöönpano samalla tavalla kuin jos olisi kyse sen omasta ratkaisusta.

46. Ne bis in idem -periaatetta koskevasta, 11.2.2003 annetusta tuomiosta Gözütok ja Brügge[21] ilmenee, että riippumatta siitä, millä tavoin seuraamus määrätään, vastavuoroisen tunnustamisen periaate edellyttää kuitenkin välttämättä sitä, että jäsenvaltioiden välillä vallitsee vastavuoroinen luottamus kunkin maan rikosoikeudelliseen järjestelmään ja että kukin jäsenvaltio hyväksyy muiden jäsenvaltioiden voimassa olevien rikosoikeuden sääntöjen soveltamisen, vaikka niiden kansallista oikeutta soveltamalla päädyttäisiinkin toisenlaiseen tulokseen.[22]

47. Tuomion soveltamisala ei siis enää rajoitu sen antaneen jäsenvaltion alueelle vaan ulottuu nyttemmin koko unioniin.

48. Näin ollen yksinään vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen nojalla on voitava taata, että Judecătoria Carein 8.6.2011 antama tuomio tunnustetaan ja että tribunal de première instance de Liège panee täytäntöön Sutille määrätyn yhden vuoden ja kahden kuukauden vapausrangaistuksen samalla tavalla kuin jos kyseinen tuomio olisi tribunal de première instance d’Arlonin (Belgia) antama.

18 Ks. puitepäätöksen 2002/584 johdanto-osan kuudes perustelukappale.

19 Ks. tuomio 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (tuomioistuinjärjestelmän puutteet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 36 kohta) ja tuomio Generalstaatsanwaltschaft (vankeusolosuhteet Unkarissa) (C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 49 kohta).

20 Ks. tältä osin komission 26.7.2000 antama tiedonanto neuvostolle ja Euroopan parlamentille rikosasioita koskevien lopullisten päätösten vastavuoroisesta tunnustamisesta (KOM(2000) 495 lopullinen, erityisesti s. 8).

21 C-187/01 ja C-385/01, EU:C:2003:87. Ks. myös tuomio 9.3.2006, Van Esbroeck (C-436/04, EU:C:2006:165), 28.9.2006, Van Straaten (C-150/05, EU:C:2006:614); tuomio 28.9.2006, Gasparini ym. (C-467/04, EU:C:2006:610); tuomio 18.7.2007, Kraaijenbrink (C-367/05, EU:C:2007:444) ja tuomio 16.11.2010, Mantello (C-261/09, EU:C:2010:683).

22 Ks. kyseisen tuomion 33 kohta.

49. Seuraavaksi on siksi syytä pohtia, missä määrin Belgian oikeusviranomaiset voivat puitepäätöksellä 2002/584 käyttöön otettua eurooppalaista pidätysmääräystä koskevan mekanismin yhteydessä ja erityisesti sen 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitetun harkinnanvaraisen kieltäytymisperusteen soveltamisen yhteydessä jättää soveltamatta tätä periaatetta sen perusteella, etteivät rikoksen tunnusmerkistö ja varsinkaan siitä määrättävä rangaistus ole samat pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion lainsäädännön ja täytäntöönpanosta vastaavan valtion lainsäädännön perusteella.

B Puitepäätöksen 2002/584 sanamuoto, systematiikka ja tavoitteet

50. Puitepäätös 2002/584 perustuu vastavuoroisen tunnustamisen periaatteeseen ja jäsenvaltioiden väliseen ”vankkaan luottamukseen”.[23] Kuten puitepäätöksen johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa todetaan, eurooppalainen pidätysmääräys on tämän periaatteen, jota 15. ja 16.10.1999 kokoontunut Tampereen Eurooppa-neuvosto on luonnehtinut unionin oikeudellisen yhteistyön ”kulmakiveksi”, ensimmäinen konkreettinen sovellus rikoslainsäädännön alalla.

51. Kuten erityisesti puitepäätöksen johdanto-osan viidennestä perustelukappaleesta ja 31 artiklasta ilmenee, sen nimenomaisena tarkoituksena on poistaa jäsenvaltioiden väliltä perinteinen luovuttamismenettely ja korvata se luovuttamisjärjestelyillä, joiden yhteydessä täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi vastustaa luovuttamista vain erityisesti johonkin puitepäätöksen 3 ja 4 artiklassa tyhjentävästi luetelluista ehdottomista tai harkinnanvaraisista kieltäytymisperusteista nojautuvalla päätöksellä.

52. Puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan mukaan täytäntöönpanojäsenvaltion oikeusviranomainen voi näin ollen kieltäytyä panemasta täytäntöön eurooppalaista pidätysmääräystä, joka on annettu vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöönpanoa varten, kun etsitty henkilö oleskelee täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa, on sen kansalainen tai asuu siellä vakinaisesti ja kun tämä valtio sitoutuu panemaan tämän rangaistuksen itse täytäntöön kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti.

53. Huomautan, että tämän säännöksen tarkoituksena on mahdollistaa se, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi sille myönnetyn harkintavaltansa puitteissa arvioida, missä määrin rangaistuksen täytäntöönpano täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa voi parantaa etsityn henkilön mahdollisuuksia sopeutua uudelleen yhteiskuntaan hänelle tuomitun rangaistuksen päättyessä.[24] Kyseinen säännös osoittaa näin ollen erittäin hyvin, kuinka tuomioistuimen on sovitettava yhteen vastavuoroisen tunnustamisen periaate, joka periaatteessa edellyttää etsityn henkilön luovuttamista, ja rangaistuksen yksilöllistämisen periaate, joka sitä vastoin edellyttää, että tietyissä olosuhteissa tuomioistuimen on poikettava tämän henkilön luovuttamisen periaatteesta, jotta voidaan taata hänen uudelleen sopeutumisensa yhteiskuntaan.[25] On syytä täsmentää, että tämä on poikkeus periaatteesta, jonka mukaan tuomittu luovutetaan, eikä poikkeus vastavuoroisen tunnustamisen periaatteesta. Panemalla täytäntöön puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitetun harkinnanvaraisen kieltäytymisperusteen täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen tunnustaa täysin pidätysmääräyksen antaneen oikeusviranomaisen antaman ratkaisun, koska se tarjoutuu soveltamaan sitä tämän puolesta.

23 Ks. kyseisen puitepäätöksen johdanto-osan kymmenes perustelukappale.

24 Ks. tuomio 17.7.2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, 45 kohta); tuomio 6.10.2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, 62 ja 67 kohta); tuomio 21.10.2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, 52 kohta); tuomio 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, 32 kohta) ja tuomio 29.6.2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, 21 kohta).

25 Edellä mainitussa unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä, aivan kuten Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä (ks. erityisesti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 30.6.2015, Khoroshenko v. Venäjä, CE:ECHR:2015:0630JUD004141804, 121 kohta), korostetaan sen tärkeyttä, että sekä pääasiaa käsittelevän tuomioistuimen yksilöllisen arvioinnin, joka koskee vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöönpanon edellytyksiä, että jäsenvaltioiden kriminaalipolitiikan yhteydessä on kiinnitettävä huomiota tuomitun sosiaalista kuntoutusta koskevaan tavoitteeseen; unionin tuomioistuin onkin aivan äskettäin huomauttanut tuomiossa 17.4.2018, B ja Vomero (C-316/16 ja C-424/16, EU:C:2018:256, 75 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), että unionin kansalaisen uudelleen sopeutuminen yhteiskuntaan siinä valtiossa, johon hän on aidosti kotoutunut, ei ole ainoastaan asianomaisen henkilön vaan myös koko unionin edun mukaista.

54. Tämä pyrkimys, jonka taustalla on tavoite varmistaa seuraamuksen tehtävänä oleva sopeuttaminen uudelleen yhteiskuntaan, on esimerkkinä siitä, miten vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvalla alueella – myös eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanon yhteydessä, ja kun on poistettu rangaistuksetta jäämisen riski pidättämällä tuomittu henkilö – toteutuvat rangaistuksia koskevien sääntöjen yleiset periaatteet.

55. Kuten kaikkia luovuttamisen periaatteesta tehtäviä poikkeuksia, puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitettua harkinnanvaraista kieltäytymisperustetta on tulkittava suppeasti,[26] mikä merkitsee, että ennen kuin kyseisen henkilön luovuttamisesta kieltäydytään, täytäntöönpanosta vastaavan oikeusviranomaisen on rangaistuksetta jäämisen riskin poistamiseksi aina varmistuttava siitä, että rangaistus on todella mahdollista panna täytäntöön sen kansallisen lainsäädännön mukaisesti.[27]

56. Eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa pääasiassa käsittelevä tuomioistuin pyrkii selvittämään, voiko se todella taata rangaistuksen täytäntöönpanon kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti, koska eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena olevasta rikoksesta on määrätty pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa vankeusrangaistus, mutta sen lainsäädännön mukaan kyseisestä rikoksesta voidaan määrätä rangaistukseksi vain sakkoa. Kyseinen tuomioistuin pohtii, estääkö se, etteivät pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti määrätty rangaistus ja täytäntöönpanosta vastaavan valtion lainsäädännössä säädetty rangaistus ole luonteeltaan samat, tässä tapauksessa puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitetun harkinnanvaraisen kieltäytymisperusteen soveltamisen.

57. Kyseisen säännöksen sanamuodon tarkastelu ja kyseisen puitepäätöksen systematiikan ja tavoitteiden arviointi osoittavat, että kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena olevasta rikoksesta on määrätty pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus, unionin lainsäätäjän tarkoituksena ei ole ollut asettaa asetuksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitetun harkinnanvaraisen kieltäytymisperusteen täytäntöönpanon ehdoksi sitä, että rangaistavista teoista määrätään myös täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa samanlainen tai ainakin samankaltainen rangaistus.

58. Muistutan ensinnäkin, että puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan sanamuodosta ilmenee, että siinä säädetään perusteesta kieltäytyä panemasta täytäntöön eurooppalaista pidätysmääräystä, joka on annettu vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöönpanoa varten, jos etsitty henkilö oleskelee täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa, on sen kansalainen tai asuu siellä vakinaisesti ja jos tämä valtio sitoutuu panemaan ”tämän rangaistuksen” itse täytäntöön kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti.

59. Kuten demonstratiivipronominin ”tämä” käyttö osoittaa, täytäntöönpanosta vastaavan jäsenvaltion on näin ollen pantava pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion määräämä vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus täytäntöön. Muussa tapauksessa maininta määrätyn vapausrangaistuksen kestosta tai maininta suorittamatta olevasta rangaistuksesta, joka kyseisen määräyksen c kohdassa on oltava, menettäisi osan tehokkaasta vaikutuksestaan.[28]

26 Ks. tuomio 25.7.2018, AY (pidätysmääräys – todistaja) (C-268/17, EU:C:2018:602, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja tuomio Minister for Justice and Equality (tuomioistuinjärjestelmän puutteet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

27 Ks. tuomio 29.6.2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, 22 kohta).

28 Ks. puitepäätöksen 2002/584 liitteenä oleva eurooppalaisen pidätysmääräyksen vakiomalli.

60. Mainінta, jonka mukaan täytäntöönpanosta vastaava jäsenvaltio sitoutuu panemaan tämän rangaistuksen täytäntöön ”kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti”, ainoastaan kuvastaa periaatetta, jonka mukaan rangaistuksen täytäntöönpanoa koskeviin toimenpiteisiin sovelletaan täytäntöönpanosta vastaavan valtion lainsäädäntöä.[29] Näitä ovat toimenpiteet, joilla on tarkoitus taata rangaistuksen aineellinen täytäntöönpano ja varmistaa tuomitun sosiaalinen kuntoutus.[30] Tämä periaate perustuu rikoslain alueperiaatteeseen, joka on kaikille jäsenvaltioille yhteinen periaate, ja rangaistusten yksilökohtaisen määräämisen periaatteeseen, joka on yksi rangaistuksen tehtävistä sinänsä.

61. Tämä mainінta on siten tarkoitettu ratkaisemaan mahdollisia lainvalinta- ja toimivaltaristiriitoja, jotka koskevat vapausrangaistuksen täytäntöönpanoa muussa valtiossa kuin tuomiovaltiossa, eikä sitä voida näin ollen tulkita siten, että sen nojalla täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi mukauttaa tai muuntaa pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion määräämää vapausrangaistusta siten, että se vastaa rangaistusta, joka olisi määrätty samasta rikoksesta täytäntöönpanosta vastaavan jäsenvaltion lainsäädännön mukaan.

62. Toiseksi, kuten olen todennut, Belgian hallituksen esittämä näkökanta tarkoittaa palaamista perinteiseen luovuttamismenettelyyn rinnastettavissa olevaan menettelyyn.

63. Puitepäätöksessä 2002/584 tuodaan selvästi esille tarkoitus poistaa jäsenvaltioiden välinen perinteinen luovuttamismenettely, jossa jäsenvaltiot saattoivat ulkomaista rangaistusjärjestelmää kohtaan kokemansa epäluottamuksen vuoksi vaatia rikoksentekijän luovutuksen yhteydessä, että teot, joiden vuoksi luovuttamista pyydettiin, muodostivat vastaanottavan jäsenvaltion lainsäädännön mukaan rikoksen ja että rikoksen tunnusmerkit olivat samat.

64. Puitepäätöksen 2002/584 perustana olevan vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen nojalla on niin, että jos oikeusviranomainen on tehnyt ratkaisun sen valtion lainsäädännön mukaisesti, johon se kuuluu, ratkaisulla on tämän periaatteen mukaan täysi ja välitön vaikutus koko unionissa, joten minkä tahansa muun jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on avustettava sen täytäntöönpanossa samalla tavoin kuin jos se olisi niiden oman valtion oikeusviranomaisten päätös. Kuten myös 11.2.2003 annetusta tuomiosta Gözütok ja Brügge[31] ilmenee, vastavuoroisen tunnustamisen periaate edellyttää välttämättä sitä, että jäsenvaltioiden välillä vallitsee vastavuoroinen luottamus kunkin jäsenvaltion rikosoikeudelliseen järjestelmään ja että kukin jäsenvaltio hyväksyy muiden jäsenvaltioiden voimassa olevien rikosoikeuden sääntöjen soveltamisen.

65. Tämä luottamus ilmenee eurooppalaista pidätysmääräystä koskevan mekanismin yhteydessä siinä, että jäsenvaltiot ovat luopuneet teon kaksoisrangaistavuuden tutkinnasta puitepäätöksen 2002/584 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen 32 rikosryhmän osalta.[32]

29 Tämä periaate sisältyy myös puitepäätöksen 2008/909 17 artiklan 1 kohtaan, josta unionin tuomioistuin antoi 8.11.2016 ennakkoratkaisun Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835).

30 Ratkaisuehdotukseni Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:319) 70–73 kohdassa olen täsmentänyt, että toimivaltaisten oikeusviranomaisten on tässä yhteydessä vahvistettava rangaistuksen toteuttamista ja järjestämistä koskevat menettelytavat päättämällä esimerkiksi vankilan ulkopuolelle sijoittamisesta, poistumisluvista, osittaisesta vapaudesta, rangaistuksen täytäntöönpanon jaksottamisesta ja keskeyttämisestä, vangin ennenaikaiseen tai ehdonalaiseen vapauteen päästämistä koskevista toimenpiteistä tai elektroniseen valvontaan asettamisesta. Olen todennut myös, että oikeus rangaistusten täytäntöönpanoon kattaa myös toimenpiteet, jotka voidaan toteuttaa tuomitun vapauttamisen jälkeen, kuten hänen asettamisensa tuomioistuimen valvontaan tai osallistumisensa kuntoutukseen, taikka uhreille suoritettavia korvauksia koskevat toimenpiteet.

31 C-187/01 ja C-385/01, EU:C:2003:87.

32 Näissä olosuhteissa täytäntöönpanosta vastaavan oikeusviranomaisen on varmistettava sen rangaistuksen täytäntöönpano, johon asianomainen on tuomittu, vaikka kyseiset teot eivät olisi rangaistavia täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa. Kuten unionin tuomioistuin on todennut, näiden rikosten määritelmä ja sovellettavat rangaistukset perustuvat pidätysmääräyksen antavan jäsenvaltion lainsäädäntöön; puitepäätöksellä 2002/584 ei ole tarkoitus yhdenmukaistaa kysymyksessä olevia rikoksia niiden tunnusmerkistöjen tai niistä määrättävien rangaistusten osalta. Ks. tältä osin tuomio 3.5.2007, Advocaten voor de Wereld (C-303/05, EU:C:2007:261, 52 ja 53 kohta).

66. Lisäksi tämä tutkinta on hyvin rajattua kyseisen puitepäätöksen 2 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen ”muiden rikosten” osalta, joihin nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä oleva rikos kuuluu. Tässä tapauksessa täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi ainoastaan tarkistaa, että ”eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena olevat teot ovat täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön mukaan rikoksia niiden rikostunnusmerkistöstä tai luokittelusta riippumatta”.

67. Rangaistus määräytyy rikoksen tunnusmerkistön perusteella.

68. Rikoksella viitataan laissa määriteltyyn ja rikosoikeudellisten seuraamusten uhalla kiellettyyn tekoon. Rikokseen sisältyy näin ollen kaksi osatekijää: yhtäältä rangaistavuus ja toisaalta seuraamus. Rangaistavuuden perustana on kielletyn toimintatavan kuvaus. Seuraamus puolestaan on rangaistus kielletyn teon toteuttamisesta. Tämän vuoksi – määrättäessä rikosoikeudellisia normeja ja rikosoikeudellisen lakisidonnaisuuden perusperiaatteen mukaisesti – rangaistuksen määräämistä koskevassa laissa on kuvailtava täsmällisesti kielletyn teon luonnetta, myös sen henkistä, toisin sanoen tarkoitukseen liittyvää, ulottuvuutta, samoin kuin lain rikkomisesta aiheutuvan seuraamuksen luonnetta ja vakavuutta.

69. Unionin tuomioistuin on tulkinnut tällaisten ”muiden rikosten” osalta säädetyn kaksoisrangaistavuuden tutkinnan laajuutta puitepäätöksen 2008/909 yhteydessä 11.1.2017 antamassaan tuomiossa Grundza,[33] ja tämä analyysi soveltuu mielestäni erittäin hyvin eurooppalaista pidätysmääräystä koskevaan mekanismiin.

70. Puitepäätöksen 2002/584 jälkeen annetun puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohdalla saatetaan nimittäin – täsmälleen samaa sanamuotoa käyttäen – puitepäätöksen 2002/584 2 artiklan 4 kohta osaksi kansallista lainsäädäntöä, mikä osoittaa unionin lainsäätäjän järkkymättömän halun mahdollisuuksien mukaan ja vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen mukaisesti rajoittaa vertailevaa lähestymistapaa, jota täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen saattaa käyttää joko eurooppalaista pidätysmääräystä koskevien tai puitepäätöksellä 2008/909 vahvistettujen järjestelyjen yhteydessä.

71. Unionin tuomioistuin totesi näin ollen 11.1.2017 antamansa tuomion Grundza[34] 33–38 kohdassa, että kaksoisrangaistavuutta arvioidessaan täytäntöönpanosta vastaavan oikeusviranomaisen on rajoituttava varmistamaan, että rikoksen perustana olevista tosiseikoista, sellaisina kuin ne käyvät ilmi jäsenvaltion oikeusviranomaisen julistamasta tuomiosta, voitaisiin sellaisenaan määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia myös täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön mukaan, jos tosiseikat olisivat tapahtuneet kyseisen valtion alueella. Unionin tuomioistuimen mukaan tämä on kaksoisrangaistavuuden arvioinnin kannalta ”välttämätön ja riittävä” edellytys, eikä rikoksen tunnusmerkistön – jonka perusteella rangaistus määräytyy – tai rikokselle kansallisissa oikeusjärjestyksissä vahvistettujen rikosnimikkeiden tai -luokitusten ole vastattava toisiaan täydellisesti.

72. Näissä olosuhteissa puitepäätöksen 2002/584 2 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua kaksoisrangaistavuuden edellytystä ei voida tulkita siten, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi sen nojalla tarkistaa ja vaatia, että – jotta kyseisen puitepäätöksen 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitettua harkinnanvaraista kieltäytymisperustetta voitaisiin soveltaa – pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa rangaistavista teoista määrätään täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa samanlainen tai ainakin samankaltainen rangaistus. Täytäntöönpanosta vastaavan oikeusviranomaisen omaksumalla vertailevalla lähestymistavalla on siten rajat, eikä sitä voida ulottaa koskemaan pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa ja täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa määrätyn rangaistuksen luonnetta.

33 C-289/15, EU:C:2017:4.
34 C-289/15, EU:C:2017:4.

73. Tällainen samanlaisuutta koskeva vaatimus olisi kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa selvästi vastoin puitepäätöksen 2002/584 2 artiklan 4 kohtaa, sellaisena kuin unionin tuomioistuin on sitä tulkinnut.

74. Jos sallittaisiin se, että jäsenvaltio voi vaatia, että pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa rangaistavista teoista määrätään sen lainsäädännössä samanlainen tai ainakin samankaltainen rangaistus, tämä heikentäisi selvästi eurooppalaista pidätysmääräystä koskevan mekanismin yhteydessä annettujen tuomioistuinratkaisujen vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen tehokkuutta, koska tällainen lähestymistapa merkitsisi palaamista perinteiseen luovuttamismenettelyyn rinnastettavissa olevaan menettelyyn. Tämä lähestymistapa olisi kuitenkin selvästi vastoin unionin lainsäätäjän selkeästi ilmaisemaa tahtoa korvata jäsenvaltioiden välinen perinteinen luovuttamismenettely viimeksi mainittujen väliseen luottamukseen perustuvalla luovuttamismenettelyllä.

75. Lisäksi Belgian hallituksen esittämän kaltainen tulkinta johtaisi siihen, että puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitetun harkinnanvaraisen kieltäytymisperusteen tehokas vaikutus estetään, jos eurooppalainen pidätysmääräys koskee rikosta, josta täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa on määrätty rangaistukseksi vain sakkoa. Tällainen tilanne voi syntyä usein ja erityisesti silloin, kun eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena oleva rikos ei kuulu kyseisen puitepäätöksen 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen 32 vakavan rikoksen luetteloon ja joiden osalta kansalliset lainsäädännöt eroavat toisistaan, koska kansallisia lakeja ei ole yhdenmukaistettu unionin tasolla. Koska tämä toimintatapa kaventaisi huomattavasti kyseisen perusteen soveltamisalaa, sillä olisi väistämättä kielteinen vaikutus lainsäätäjän puitepäätöksen 4 artiklan 6 alakohdassa asettaman sosiaalista kuntoutusta koskevan päämäärän kannalta.

76. Jos jäsenvaltio voisi asettaa puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitetun harkinnanvaraisen kieltäytymisperusteen soveltamisedellytykseksi sen, että rikoksesta määrätään pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa ja täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa samanlainen tai ainakin samankaltainen rangaistus, kyseenalaistettaisiin kieltäytymisperusteiden yhdenmukaistaminen, joka heijastaa jäsenvaltioiden välillä siitä merkityksestä, joka tuomitun sosiaalista kuntoutusta koskevalle tavoitteelle on annettava, laajalti saavutettua yksimielisyyttä. Unionin tuomioistuin nimenomaisesti kielsi tällaisen toimintatavan 26.2.2013 antamassaan tuomiossa Melloni [35] puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklassa tarkoitettujen – sellaisessa oikeudenkäynnissä, jossa asianomainen henkilö ei ollut henkilökohtaisesti läsnä, annettujen – ratkaisujen tunnustamatta jättämistä koskevan perusteen osalta.

77. Tässä on itse asiassa kyse tilanteesta, jossa ulkomaiselle ratkaisulle on – vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen ja 11.2.2003 annetussa tuomiossa Gözütok ja Brügge [36] ne bis in idem -periaatteesta käytetyn sanamuodon mukaisesti – myönnettävä sama oikeusvaikutus kuin kansalliselle ratkaisulle, vaikka kansallista oikeutta soveltamalla olisikin päädytty toisenlaiseen tulokseen.

78. Kaiken edellä esitetyn perusteella katson näin ollen, että kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena olevasta rikoksesta on määrätty pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus, puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen tarkistaa ja vaatii, että – jotta kyseisessä säännöksessä mainittua harkinnanvaraista kieltäytymisperustetta voitaisiin soveltaa – rangaistavista teoista määrätään vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus myös täytäntöönpanosta vastaavassa valtiossa.

35 C-399/11, EU:C:2013:107.

36 C-187/01 ja C-385/01, EU:C:2003:87.

79. Koska siis Romanian oikeusviranomaisen määräämän rangaistuksen täytäntöönpano koskee tekoja, jotka ovat Belgian lainsäädännön mukaan rikos, ei ole mitään estettä sille, että Belgian oikeusviranomainen sitoutuu varmistamaan kyseisen rangaistuksen täytäntöönpanon tukeutumalla puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitettuun harkinnanvaraiseen kieltäytymisperusteeseen, jos se katsoo, että – kun otetaan huomioon Sutin siteet Belgiaan – rangaistuksen täytäntöönpano Belgiassa voisi parantaa tämän mahdollisuuksia sosiaaliseen kuntoutukseen.

C Puitepäätöksen 2008/909 säännösten soveltamisala ja soveltamisen rajat

80. Puitepäätöksen 2008/909 säännöksillä ei voida mielestäni muuttaa tätä puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan sanamuodon tulkintaa.

81. Totean ensinnäkin, että antaessaan puitepäätöksen 2008/909 unionin lainsäätäjä on selvästi ilmaissut tahtonsa olla vaikuttamatta eurooppalaista pidätysmääräystä koskevan mekanismin henkeen ja olla heikentämättä mekanismin voimaa.

82. Yhtäältä on niin, että vaikka puitepäätöksen 2008/909 25 artiklan mukaan puitepäätöksen säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin rangaistusten täytäntöönpanoon tapauksissa, joissa jäsenvaltio sitoutuu panemaan rangaistuksen täytäntöön puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdan mukaisesti, unionin lainsäätäjä on nimenomaisesti säätänyt, että kyseisiä säännöksiä sovelletaan vain ”sikäli kuin ne ovat [puitepäätöksen 2002/584] säännösten mukaisia”.

83. Näin ollen mikään puitepäätöksen 2008/909 säännös ei voi vaikuttaa puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohdassa tarkoitetun harkinnanvaraisen kieltäytymisperusteen soveltamisalaan tai edes sen soveltamistapoihin, eikä kyseisen puitepäätöksen mitään säännöstä voida tulkita tavalla, joka on vastoin puitepäätöstä 2002/584.

84. Toisaalta unionin lainsäätäjä on sisällyttänyt puitepäätökseen 2008/909 säännöksiä, jotka ovat samankaltaisia kuin puitepäätöksen 2002/584 säännökset, mikä on osoitus sen halusta varmistaa, ettei eurooppalaista pidätysmääräystä koskevaa mekanismia kyseenalaisteta tai heikennetä.

85. Toiseksi ja sen varalta, että unionin tuomioistuin katsoo, että puitepäätöksen 2008/909 8 artiklan 3 kohta on tältä osin merkityksellinen säännös, Belgian hallituksen sen soveltamisalasta esittämä tulkinta on hylättävä.

86. Puitepäätöksen 2008/909 8 artiklassa esitetään, kuten sen otsikosta ilmenee, periaate, joka koskee tuomion tunnustamista ja tuomion antaneen oikeusviranomaisen määräämän rangaistuksen täytäntöönpanoa vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen mukaisesti.

87. Puitepäätöksen 2008/909 8 artiklan 1 kohdan mukaan on näin ollen lähtökohtaisesti poissuljettua, että tuomion antaneen oikeusviranomaisen määräämää rangaistusta voitaisiin mukauttaa.[37] Unionin tuomioistuimen 8.11.2016 antamassaan tuomiossa Ognyanov[38] esittämän tulkinnan mukaan kyseisessä säännöksessä säädetään täytäntöönpanosta vastaavan oikeusviranomaisen lähtökohtaisesta velvollisuudesta tunnustaa sille lähetetty tuomio ja panna täytäntöön rangaistus, jonka kesto ja luonne

37 Unionin lainsäätäjä on säätänyt kahdesta poikkeuksesta tähän lähtökohtaiseen velvollisuuteen. Puitepäätöksen 2008/909 8 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaan täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi siten mukauttaa pidätysmääräyksen antaneen oikeusviranomaisen määräämän rangaistuksen kestoa tai luonnetta sen varmistamiseksi, että tuomio pannaan täytäntöön täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti.

38 C-554/14, EU:C:2016:835.

vastaavat tuomiovaltiossa annetussa tuomiossa määrättyjä.[39] Vastavuoroisen tunnustamisen periaate estää näin ollen täytäntöönpanosta vastaavaa oikeusviranomaista mukauttamasta tuomion antaneen oikeusviranomaisen määräämää rangaistusta, vaikka täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön soveltaminen olisi johtanut luonteeltaan tai kestoltaan erilaisen rangaistuksen määräämiseen.

88. Komissio totesi puitepäätöksen 2008/909 täytäntöönpanoa koskevassa kertomuksessaan, että ”koska puitepäätökset perustuvat siihen, että jäsenvaltiot luottavat toistensa oikeusjärjestelmiin, tuomiovaltion tuomioistuimen ratkaisua olisi kunnioitettava. Periaatteessa sitä ei pitäisi tarkistaa eikä mukauttaa”.[40]

89. Näissä olosuhteissa mielestäni on näin ollen selvää, ettei käsiteltävänä olevassa asiassa ole asianmukaista turvautua puitepäätöksen 2008/909 8 artiklaan.

90. Lisäperusteluna mainittakoon, että Belgian hallitus on käsittänyt väärin myös täytäntöönpanosta vastaavan oikeusviranomaisen mukauttamistoimivaltaa koskevan, unionin lainsäätäjän puitepäätöksen 2008/909 8 artiklan 3 kohdassa vahvistaman rajoituksen soveltamisalan ja merkityksen.

91. Muistutan, että Belgian hallitus tukeutuu kyseisen säännöksen sanamuotoon väittäessään, että kun otetaan huomioon tieliikennelain säännökset, joiden mukaan ajo-oikeudetta ajamisesta määrätään rangaistukseksi sakkoa, täytäntöönpanosta vastaavalla oikeusviranomaisella ei ole mahdollisuutta mukauttaa pidätysmääräyksen antaneen oikeusviranomaisen määräämää vapausrangaistusta, minkä vuoksi se ei voi todella sitoutua panemaan täytäntöön rangaistusta, johon Sut on tuomittu.

92. Lainsäätäjä on nimenomaisesti kieltänyt puitepäätöksen 2008/909 8 artiklan 3 kohdassa täytäntöönpanosta vastaavaa oikeusviranomaista muuntamasta pidätysmääräyksen antaneen oikeusviranomaisen määräämää vankeusrangaistusta taloudelliseksi rangaistukseksi, jotta varmistettaisiin, että rangaistus säilyy yleisesti ottaen johdonmukaisena seuraamuksen määräämisajankohdan mukaisessa muodossaan, ja erityisesti, että se säilyy oikeasuhteisena ja on pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa yleiselle järjestykselle aiheutuneen häiriön kannalta asianmukainen ratkaisu ja että siten taataan se keskinäinen luottamus, joka kansallisilla oikeusviranomaisilla on oltava toisiaan kohtaan.

93. Rangaistuksen mukauttamista koskevia puitepäätöksen 2008/909 8 artiklan 3 kohdan säännöksiä sovelletaan kuitenkin vain, jos pidätysmääräyksen antaneen oikeusviranomaisen määräämä rangaistus ”ei ole luonteeltaan täytäntöönpanovaltion lainsäädännön mukainen”. Kuten unionin tuomioistuin on huomauttanut 8.11.2016 antamassaan tuomiossa Ognyanov,[41] unionin lainsäätäjän asettamat rangaistuksen mukauttamista koskevat edellytykset ovat siksi erityiset ”ankarat”.[42]

94. On todettava, ettei Belgian hallitus tässä yhteydessä suorita Judecătoria Carein määräämän rangaistuksen luonnetta koskevaa vertailua oikeusjärjestelmänsä muodostaman kokonaisuuden vaan tieliikennelain 30 §:n valossa, toisin sanoen sen oman lainsäädäntönsä valossa, jonka mukaan kyseinen tieliikennerikkomus on rangaistava. Tekemällä tällaisen vertailun ja arvioimalla siten Romanian oikeusjärjestystä oman oikeusjärjestyksensä – joka, kuten olen korostanut, on muutosten jälkeen alkanut muistuttaa Romanian järjestelmää – valossa Belgian hallitus perustaa väitteensä jälleen kerran perinteistä rikoksentekijän luovuttamista koskevaan lainsäädäntöön tekemäänsä rinnastukseen ja irtautuu siten sekä puitepäätöksen 2008/909 että puitepäätöksen 2002/584 alasta.

39 Ks. kyseisen tuomion 36 kohta.

40 Komission kertomus Euroopan parlamentille ja neuvostolle, annettu 5.2.2014, sellaisten rikostuomioiden vastavuoroisesta tunnustamisesta, joissa määrätään vapausrangaistus tai vapaudenmenetyksen käsittävä toimenpide, valvontatoimenpide ja vaihtoehtoisia seuraamuksia taikka valvontatoimia vaihtoehtona tutkintavankeudelle, tehtyjen puitepäätösten 2008/909/YOS, 2008/947/YOS ja 2009/829/YOS täytäntöönpanosta jäsenvaltioissa [COM(2014) 57 final, erityisesti 4.2 kohta, s. 7 ja 8].

41 C-554/14, EU:C:2016:835, 36 kohta.

42 Tilanteet, joissa pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa määrätty rangaistus ei ole luonteeltaan täytäntöönpanovaltion lainsäädännön mukainen, ovat mielestäni harvinaisia, sillä vaikka rangaistusjärjestelmää ei ole yhdenmukaistettu unionin tasolla, jäsenvaltioiden välillä on siltä osin kuitenkin merkittäviä yhtäläisyyksiä.

95. Belgian lainsäädäntö tuntee vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen, minkä vuoksi ei voida katsoa, ettei Romanian viranomaisten Sutille määräämä rangaistus ole Belgian lainsäädännön mukainen; lisäksi Belgian oikeusviranomaiset ovat tietoisia sosiaalisen kuntoutuksen periaatteesta, mikä juuri sai ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämään kysymyksensä.

96. Koska siis Sutia koskevan eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa käsittelevä oikeusviranomainen katsoi, että Sutilla on riittävät siteet Belgiaan, niin että rangaistuksen täytäntöönpano Belgiassa voi parantaa hänen mahdollisuuksiaan sopeutua uudelleen yhteiskuntaan, en näe mitään estettä sille, että Belgia sitoutuu panemaan täytäntöön rangaistuksen, johon Sut on tuomittu Romaniassa.

97. Kaiken edellä esitetyn perusteella katson, että kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena olevasta rikoksesta on määrätty pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus, puitepäätöksen 2002/584 4 artiklan 6 alakohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen tarkistaa ja vaatii, että – jotta kyseisessä säännöksessä mainittua harkinnanvaraista kieltäytymisperustetta voitaisiin soveltaa – rangaistavista teoista määrätään vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus myös täytäntöönpanosta vastaavassa valtiossa.

V Ratkaisuehdotus

98. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa cour d'appel de Liègen esittämään ennakkoratkaisukysymykseen seuraavasti:

Kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena olevasta rikoksesta on määrätty pidätysmääräyksen antaneessa jäsenvaltiossa vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus, eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehdyn puitepäätöksen 2002/584/YOS, sellaisena kuin se on muutettuna 26.2.2009 tehdyllä neuvoston puitepäätöksellä 2009/299/YOS, 4 artiklan 6 alakohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen tarkistaa ja vaatii, että – jotta kyseisessä säännöksessä mainittua harkinnanvaraista kieltäytymisperustetta voitaisiin soveltaa – rangaistavista teoista määrätään vapaudenmenetyksen käsittävä rangaistus myös täytäntöönpanosta vastaavassa valtiossa.